

det bestämda gåfvobeloppet, befintlig fastighet då skall enka tilldelas, hvilken hon eger så länge hon är ogift till sin förmån bruka, dock med skyldighet att hålla hus och jord vid magt. Att en mängd oregelbundenheter samt anledning till missnöje och rättegångar deraf blifva en följd, är uppenbart.

På grund af hvad jag anfört yrkar jag,

att 2 till och med 7 §§ giftermålsbalken måtte afskaffas samt ärfdabalkens 12 kap. 3 § och öfriga lagrum, som med frågan hafva sammanhang, undergå den förändring, som för syftets vinnande anses nödvändig.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

A. G. Jönsson
från Kronobergs län.

N:o 74.

Af herr **M. Andersson** i Löfhult, om ändring i gällande lagstiftning rörande ränta å försträckningar i penningar.

Det är allmänt bekant att den svenska industrien, såväl jordbruk som fabriker och handtverkerier, för närvarande arbetar under ogynnsamma konjunkturer och har svårt för att kunna bestå i den stora konkurrensen med utlandet, ty utlandet arbetar under gynsammare förhållanden, såsom blidare klimat, låg ränta på anläggnings-, drift- och förlagskostnader.

Enligt mitt förmenande är det flere samverkande orsaker som åstadkommit den tryckta ställning, som nu är rådande öfver hela den svenska industrien, och deribland inverkar den höga ränta, som enligt nu gällande lag erlägges med sex procent, och för kortare betalningstid vida högre procent, hämmande på våra industriers utveckling. Om räntan genom lag bestämdes till mindre procent eller årlig afgäld, skulle det verka mycket nyttigt, under nu rådande ekonomiska betryck; en lägre räntefot än den nuvarande är behöflig för flertalet af Sveriges inbyggare.

Kapitalister och penningbanker skulle ej förlora mycket härpå, snarare vinna, om svenskt landtbruk och amman industri komme till välmåga, i stället för nu rådande betryck och deraf följande osäkerhet. Det framhålls att räntan stiger, eller faller, på grund af tillgång och efterfrågan och derigenom reglerar sig sjelf, men enligt mitt förmenande vore det fördelaktigt att få en bestämd maximiräntefot för utlåningsränta, hvar öfver ingen egde höja räntan eller afgälden för oguldna kapital.

På grund af hvad jag anfört vågar jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen behagar bestämma, det ingen långifvare är berättigad att uppbära högre ränta eller afgäld än $4\frac{1}{2}$ procent årligen, då in-teckning eller pant lemnas, och högst fem procent årlig ränta, då icke in-teckning eller pant lemnas.

Och anhålles det denna motion blifver remitterad till vederbörligt utskott.

Stockholm den 25 januari 1888.

Magnus Andersson
från Kronobergs län.

Häri instämmer

A. G. Jönsson
från Kronobergs län.
